

Горобченко Г.М., студент 6-КМ курсу
заочного відділення юридично-
психологічного факультету Національної
академії внутрішніх справ *Науковий*
керівник: кандидат юридичних наук, доцент
Мельник О.В.

ПРОБЛЕМА РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ У МІСТІ КИСЬВІ

Суспільство - це соціальна реальність, яка є вищою формою руху всього матеріального світу. Закономірним й очевидним явищем є динамічні процеси, що відбуваються в навколишньому світі, унаслідок яких риси та потреби суспільства змінюються. Попри вдосконалення відносин у суспільстві, таке явище як злочин відоме від початку зародження суспільства. Парадоксом є те, що суспільство породжує злочин. Відповідно до всіх Міжнародних конвенцій у цілому та головного закону України - Конституції зокрема, Людина - це найвища цінність, але сама людина є першоджерелом усіх проблем у світі: забруднення навколишнього середовища, катаклізми, а також вчинення такого явища як злочин.

Злочин - це передбачене Кримінальним кодексом України суспільно небезпечне винне діяння (дія або бездіяльність), вчинене суб'єктом злочину - ч. 1 ст. 11 Кримінального кодексу України (далі - ККУ) [1, ч. 1 ст. 11].

Відповідно до ч. 1 ст. 11 ККУ у трактуванні поняття злочин можна виокремити такі основні складові елементи (чи ознаки) злочину, зокрема:

- суспільна небезпечність;
- протиправність;
- винність;
- караність;
- діяння (тобто дія чи бездіяльність).

Єдиної класифікації злочинів не існує. Залежно від критерію, який лежить в основі класифікації, злочини відповідно до ст. 12 ККУ поділяються на: невеликої тяжкості (напр., хуліганство); середньої тяжкості (напр., крадіжка); тяжкі (напр., умисне тяжке тілесне ушкодження); особливо тяжкі (напр., умисне вбивство) [1, ст. 12].

Залежно від того, що є об'єктом злочину, вони поділяються на: злочини проти особи; злочини проти власності; злочини проти громадської безпеки; злочини проти безпеки дорожнього руху та експлуатації транспорту; злочини проти громадського порядку та моральності тощо.

Як свідчать проаналізовані статистичні дані, зроблені на підставі роботи в сучасній патрульній поліції м. Києва, найпоширенішими, зокрема в Солом'янському районі (найбільш кримінально активними квадратами в Солом'янському районі є: пр.-т Відрадний, територія Караваєвих дач, Кільцева дорога), є злочини середньої тяжкості: шахрайство, крадіжки, грабунки, розбої [2].

Суб'єктами злочину найчастіше є підлітки із неблагонадійних сімей, а також особи чоловічої статі віком від 25 до 46 років із нестабільним матеріальним заробітком, зазвичай це особи, які страждають на наркотичну, алкогольну та ігрову залежність [2].

Об'єктом злочинів здебільшого є матеріальні речі, зокрема: техніка (мобільні телефони, гаджети тощо); грошові одиниці; транспортні засоби.

Підкреслимо, що скоєння злочинів у будні та святкові дні різняться за чисельністю, тому вважаємо, що цей факт також треба брати до уваги щодо кількісної характеристики злочинів. Водночас ці дані можна використати в роботі, яка передбачає запобігання вчинення злочинів.

Відповідно до емпіричних даних, швидке та повне розслідування злочинів можливе лише за таких умов:

- оперативного реагування правоохоронних органів на заявлені злочини;
- взаємодії та взаємодопомоги правоохоронних органів між собою;
- збирання, накопичення та використання інформації про осіб, які раніше були причетними до кримінальних злочинів;
- здійснення періодичного контролю за людьми, які раніше були притягнені до кримінальної відповідальності;
- надання психологічної допомоги особам, які перебувають у зонах тимчасового позбавлення волі.

Вважаємо, що кількість злочинів може зменшитись унаслідок злагодженої роботи правоохоронних органів. Передусім необхідно

вдосконалити взаємодію органів досудового розслідування з органами та підрозділами Національної поліції України з метою попередження, виявлення та запобігання злочинів. Все це уможливить правове забезпечення охорони прав і свобод людини і громадянина, власності, громадського порядку та громадської безпеки, конституційного устрою Українївїдзлочиннихпосягань, забезпечення миру і безпекилюдства, а також протидії злочинності.

Список використаних джерел

1. Кримінальний кодекс України. - Видавець Паливода А. В. - К., 2015.
2. <http://solom.kievcity.gov.ua/news/1772.html>

Вербило Г.В., слухач 2-В курсу навчально-наукового інституту № 4 Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Семенюк О. О.*

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ВИЗНАЧЕННЯ ПРЕДМЕТА ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТ. 200 КК УКРАЇНИ

В ч.1 ст. 200 КК України передбачено кримінальну відповідальність за підробку документів на переказ, платіжних карток та інших засобів доступу до банківських рахунків. Предметом вказаного злочину є: документи на переказ, платіжні картки, інші засоби доступу до банківських рахунків.

Відповідно до Закону України Про платіжні системи і переказ коштів в Україні [1] під документами на переказ слід розуміти документ у паперовому або електронному вигляді, що використовується банками чи їх клієнтами для передачі доручень або інформації на переказ грошових коштів між суб'єктами переказу грошових коштів (розрахункові документи, документи на переказ готівкових коштів, а також ті, що використовуються при проведенні міжбанківського переказу та платіжного повідомлення тощо). Під платіжною картокою розуміють електронний платіжний засіб у вигляді емітованої в установленому законодавством порядку пластикової чи іншого виду картки, що використовується для